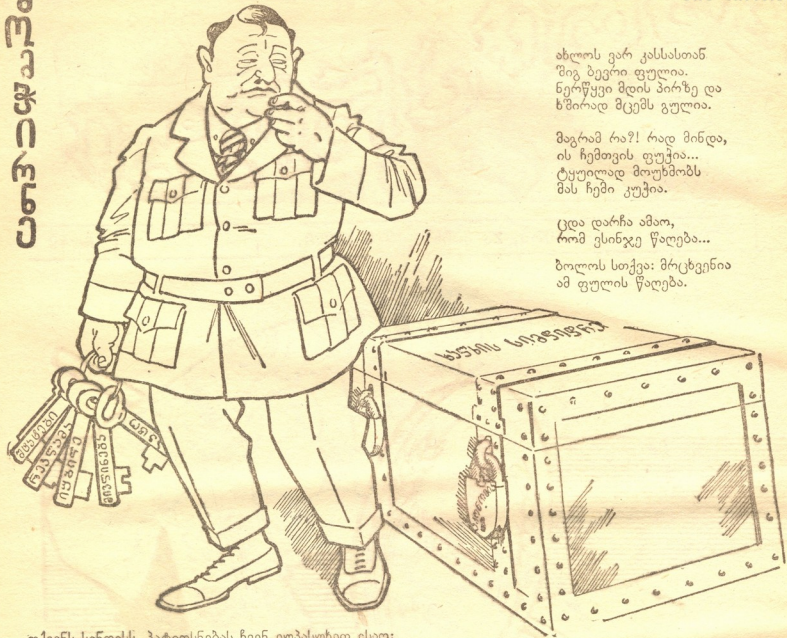

გაუფრთხილდით პაკეივს, — იგი მანეთის ფარია

საქართველომ, „ეზღანგველი“

ახლოს ვარ კისასთან შიგ ბევრი ფულია. ნერწყვი მდის პირზე და ხშირად მეცმე გულია.

მაგრამ რა? რად მინდა, ის ჩემთვის ფულია... ტყუილად მოუხმობს მას ჩემი კულია.

ცუდა დარჩა ამო, რომ ესინჯე წილება... ბოლოს სთქვა: მრცხენინა ამ ფულის წილება.

თქვენს სინდისს, პატრონებნა ჩვენ ვუპასუხეთ ესაო: „კატა ვერ შესწევდა ძიხვსაო, — ჰარასკეცაა ღღესაო.“

პოეზიკრნათ--ასათ სტუპირაზს

„ყოდე არიან საბჭოთა წინა აღმდეგ განწყობილი ცენტრები, რომელთაც საბჭოთა დაწესებულებებში ი მოუკალიბები და შიგნიდან სცილიობენ ციხის გატეხას“.

ახ. მ. ორგანიზაციის სტუციდან პარტიათაბრჭე.

- აი დე, მრავალუ, მრავალუ ტამირი.. ხმაზახლერილი გაუფრის „ზავი“.
- შენ, ეი, ცინგლა, შვირე მითარ— ნუ ჩაგიტინდრავს მოწყენით თავი!
- ღმერთმა იინგოს, ღმერთმა იინგოს!.. უკრამანჭულეს „ზავს“ თვით „ზამზავი“, მოძრაობს სუფრა, ხაურობს სუფრა, იოახის კედლებს გააქვს ზარზარი.
- დავაღწი, დუშკა— წერილი დისკანტით მითაროავს ჩვენს „ზავს“ „ნაზი არსება“
- ...და იდუმალი თვალითა კავშირი
- ამ ორთა შორის იმწანს არსდება.
- არ გავცევილ ხალხს კლდეებსა ეს— ბუმალტერის მოხმის ბანი, ხედავთ— „ზავკანტს“— ცეკვა მოუღდა, აბა, გაუშვით, მიეცით განი!

ახე, ანგვარად და ამნაირად კვირაში ხუთჯერ— ბტის კამპანია: „ზავი“ ტერორობს, „ვიდაც“ მუხღე წის, ბუმალტერისაც— ინის ბანი. ...და როცა ვხედავ ამ „ხალხთა ღდაგს“— არ მინდა ვიქნე მთლად უმაღლერი და მსურს მოვეყვე მათ ეს ამბავი თუ კი შესძლეს და დამიგდეს უფრი:

— „ამ თავითვე ბოღის ვიხლი, — რომ ამ მცირე, მოკლე ამახვს პოლიციის კრიოსისხავით ბილხულსკის არ გადავაბავ! ერთ-ერთ სოფელს მოვეღწინა „ფოკუსნიკი“ საგანტროლოთ

...და „ფოკუსი“ რაც მან შესძლო— ყოველივე ნახეთ ბოლოს. „ფოკუსნიკი“— ინგლისსაც ჰყავს კარგა ბლომად— ნუ გაქვთ დარდი— აი, თუნდა რად არა ღირს ფულია შერბელი მაქლონალი? მაგრამ ჩენი „ფოკუსნიკი“ ვერ გუბდება სულაც უღდავს, და ეწევი გასტროლებზე იმერეთის დახა კულაშს. „იფოკუსა“ იმ ზომამდე, რომ აქცია კინკრათ ვარდი (გაფიცვებსაც უტყუებდა ასეთ „ფოკუსს“ მაქლონალი!) ბოლოს როცა ფოკუსების გასტროლებმა გაიარინა— ჩვენ „ფოკუსის“ ერთთ ვინემე შესთავაზა ღამით ბინა: — ფერი ავანშმა კარგა მამღრათ, შემდეგ თბილად დააწვინა!.

საყვედურში

„სურათი „ბეღლა“-ში მონაწილეობის მისაღებად სახენ-
მრეწვეი იწვევს ლერმონტოვის რაღის აღმსრულებელს პო-
ეტის გარეგნობით“.

(განცხადებიდან).

მომტალაქამ (ლერმონტოვის სურათს): შე დალო-
ცვილი, რა გიშვავდამე რომ მგვანებოდი? გავკეთებოდი
კაცი: სახეინმრეწვის მსახიობი ვაგვადებოდი...

„წერილი დედას“

საქართველო
საზოგადოებრივი

დედაჩემო! ეს წერილი
არ აჩვენო მამას!
შენი შვილი ზეგლაროე
გთხოვს შვილურად ამას
ხომ კი იცი: მისი გულო,
მისი შუაგ ენა!
ასე რომ ვარ,—მეშინია
არ დავიწყოს დედა.
სანუგე შის ვეღრაფერს
ვეღარ გეტყვი კიდე—
არ მიშველა ყელზე კენკმა
შენ რომ ჩამომკიდე.
ისევე—სე უადგილოთ
ვარ და რა გქნა, დედაე!
ჩემი საყმე რომ უყუღმა
მიდის, კარგად გვიდაე.
არ მშროლდება უიღბლობა—
შვი, სასიკვდილო!
მასსოვს, ერთხელ მიიხრა მამამ
არ ივარგებ შვილო,
რომ ყველაფერს კოჭში გატყობ,
გულებში მიტომ!
შენ გავლობებს გლახა ჩენი
ლუკათს მიტრო,—
და პასუხი უნდა ავოს,
დედაშენმა თითონ!
შენ ფერებით გავაფუჭე
ჩენ დავეღუპე მითო...

ამას ახლა რომ ვიკონებ
აშინიარდ, ასე—
სახლში მოსვლას ვეღარ გებდაე
და ვარ ფიქრით სასე.

დედაჩემო! მართლა ახდა
მისი სიტყვა დენსა!
მიტროე დავებუნა
ცხრაათეფნ დედა.
სამსახურმა დაუმშენეა,
არ მამაა გვერილი.
მას გული და მკერილი
მე ფიქარზე წოლისაგან,
არ მამაა გვერილი.

ამ ზამთარში რაც ვეწამე
ვეღარ ვიტყვი, ვერა!
ცალკე კექმა დამაბოლა,
ცალკე გულის ძეგრამ.
გახაზულდა და ქალაქიე
გაღიშალა გარდათ!
ყველა ბაღში დასერიონოს
შენი შვილის გარდა.

თისწინარი გასართობებს
ვერ უსწორებ თვალებს!—
(ჩემი ბედი და იღბალი
იხილად გაყვა მთავრეს).
სიციემ დატკა... და ქალებმაე
ვაიმშოვლეს ტანი!—
დედაე! შენ რომ მათ შენელო,
თავს მოიკლებ დანით.
არ ცხოვრებას ვერ გაუგე
თავი და ვერც ბოლო!
შოგი მზესთან მზიარულობს,
შოგი კენჭის მხოლოდ.
და დაეღვარ მძივე ფიქრით,
(თუმც სახლში ვარ შინიარდ)
სულ ერთ ბუქვზე ატომობილს,
გადაღურია კვირის.

დილას, როცა ირაურაჟა,
სტუმარი კი ისე იწვა—
მასპინძელმა ფეხაკრებით,
მორიდებით გააღვიძა.

და მიმართა:—ჩემო კარგო,
თქვენ ჯერ კიდევ ნუ აღგებთ,
ცოტა საქმე გამოიზინდა
სამტრედიას ვეაღებოთ.

და სანამ თქვენ აღგებოდეთ,
მანამ კიდევ მოვიცაქმე,
საუზმისთვის—მედიე მაქვს,
რომ გავჩენდები დროით აქ მე“.

გაემგზავრა მასპინძელი
მოისაქმა თუ რამ სურდა,
და უკანვე თვისი კაჭკი
სახლში ადრე მოიხაზულა.

გამოალო სახლის კარი,
მაგრამ... შენს მტრეს—ეცა ელდა:
—სანახავით იქ ნახულთ
განვიცვრდა და გამოშტერდა:

— „ფოკუსნიკი“—დიასახლისს
ჩაზვევია, კოცნის ვენებით,
პირდაფერხით მასპინძელი
მას შესტყერის გაოცებით!

— „ფოკუსნიკო! რას სჩადიხარ
და რას შერებო—მიიხარ ერთი?

კაცის მადლი თუ არ გახსოვს
დაგვიწყდა რატომ ღმერთი?!

იღრიალა მასპინძელმა
და გაჩერდა გაქვავებით,
—სსუ, გაჩუმილი—რქვა სტუმარმა,
—მე ამ დილას „ფოკუსს“ ვშერებო!

„ფოკუსს“ შერებო? მაგ ფოკუსებს
სხვა ვერ შესძლებს, ურცხვო, ვანა?
და „სტუმარი“ მასპინძელმა
ბანღურისკვრით შიამბრანს!...

მორაღმა: ზოგაერ ბეგრს გაუტკბება
მასპინძლის სახლში ლალი სტუმრობა,
მაგრამ ზოგიერთს განსაკუთრებით
ემშენეა ლლი უმადლობაე.

ის არ ჯერდება სარეცელს სუფთას,
გულუხვ მასპინძლის კარლი ბინებს
და არაშვადა, თან უმადური
მასპინძლის ნამუსს ხელს უპოტინებს.

მაგრამ აი, ამ უმადურ სტუმრებს—
მისი დავიწყნა ზრდილობს—„ანა“—
აქ მასპინძლიდან გუთუნის მხოლოდ
„ერთი ბანღური და მისი ჯანი“!

წარღია.

ვეყველი ქალაქი, ტალღასავეთ
 ბოზოქარს და უნდოს!
 ეს სისხლი და ეს სისოცხლე,
 აბა ვით შეუწოდო?!
 დღეს მოდაში შემოვიდა,
 თათბირველობა უცებ!
 (მაგრამ მაინც აღიარებენ
 არ იკარგეს ხუცეებს).
 მტკიცარში ჩუმად გადავირდნა—
 ეს ხომ მუღამ არის!
 ზოგა შევიდა და ზოგი კი,
 წყალსა მიაქვს მკვდარი—
 ქალაქელი ქალს თხოვლობს
 მხოლოდ ერთს კვირით!—
 გაყრის შემდეგ, შენ გგონია,
 რაღა თხრავს, სტირის?!
 ან ჯავრს იყრის, რომ დაიკარგა
 თავის „სიძვირავასე“?!
 არა! ხვალ ის სხვის მიყვება—
 და ბოლომდე აღს.
 დასჭირდება ქვრივანია,
 დასჭირდება უჭკრო!
 და ბუნებაც ეხმარება,
 ნათელს აღარ უჭობს.

გუშინ ვნახე ნიკოლიც
 ბიჭი ანთიმოზე!—
 (უკუღმობდა რომ ჯდებოდა
 მთელ ხუცის ჯორზე).
 ახლა დიდდ კაცი არის—
 (ვცადე წყლის ნაყვად)
 მითხრა: „იპარო... ვნახთო... მოდი...
 მაგრამ“... დალაქს გაჰყვა,
 ამ დროებით ასე მიღის
 ამ ქალაქში ბედით—
 თუ ვსულდგებლობ კიდევ ისევე!
 ძმითა, დით და დედით.
 სახლში მაინც გვიღარ მოვალი:
 ვერც დღე და ვერც ღამე!—
 მხოლოდ ჩუმად, არ ვაიგონ,
 გამოგზავნე რამე...
 დედაშემო! ეს წერილი,
 არ ახვენი მამას!
 შენი შვილი ბეგლარიც,
 გაზოგეს შეგოთურად ამის,
 ხომ კი იცო მისი ბული,
 მისი შუაიკ ენა!
 ასე რომ ვარ, მეშინია,
 არ დაგეწყოს ღვენა. **კანგელი ბიკია.**

ბანიზული
 ტარტაროზს ერთხელ მოზრანდელ
 მიწიანხელ ტუბილუჯი **ჩვენსული**
 ძველი—ახალი მალარე,
 აკბიულ-ჩამოკბიულნი!

ათას ორისი მუშაა,
 მშრომელი, მღვრელი ოფლისა,
 შვილები გულხეი კაცისა
 მწირო ოკრების სოფლისა.

ტუბილუჯი მათი ძამუა,
 სიკიცხელ არსებობისა,
 შემოსავლის იმედი,
 გამტკიცებელი ძმობისა!

ქალბერი არის აქა-იქ
 ქვა-ნახშირისა მრჩეველი
 და მათ მამა-კაცებთან
 ერთათ უღვდეს წყველი.

„ლორიგან-პულერი-პამადა“
 სძულთ თვალის დასანახად,
 მშრომელი ძმები ხარობენ,
 რომ მის მახლობლად ნახა და!
მუშა-მაქურა,

ს ა ბ ა რ ბ ა რ ბ ი ზ ი

ფოთი

ჯერ პორტში მოვიანხელე
 მარგანც-ქვა-ნახშირია;
 მუშებში სულ იავია
 სამუშაო კი ძვირია.
 აქაურ ამბის აღწერისა
 უნდება მთელი კვირება,
 ჯერ კი ბაზარში ავკრიბებ
 ამბები გასაკვირია.

აქ გამაფონის ხმა მესმა
 რაღაცა უცნაურია.
 ნაცნობს შეგკითხვ: რა ისმის
 ასეთი საამურია?
 ხომ არ ჰყლიან გრამაფონს?
 ხმაც მისი ჩვენებელია?
 ახლოს მისვლა და მომენა
 მე შეტრის-შეტად მწყურია.

მან მიპასუხა: არ არის
 საცარცევი ათასჯარო,
 შეიდ ნომრით მხოლოდ ერთს აგებს,
 ექვსი კი მისი არია.
 ვილაცა კაცი მოვიდა
 (ჩხიბიჭ ჰქონდა გვარით)
 მან კამათელში წავაო
 ცხრა თუმან ნახევარია.

იქ ვნახე ძველი ნაწილობნი:
 ფარნა, ღვენა და ილია;
 ვერ გაეცინებ ვერაფრით,
 ვერ დავეუნახე კბილით.
 მითხრეს:—ხომ ხვდავ; ძმობილო,
 ვაჭრობა შეეწყვეტილია.

წინ გადავიდგეს ბუტყები,
 შიგ იყიდება ხილია;
 დუწუნების მიწის ბაჟები
 წინდაწინ გადახდილია.

ს. აბაშა

გვაქვს სამკითხველო ღამაში
 ჩუქურთმით დანახრია;
 შიგნიდან გვაქვსკული გვაქვს;
 ვაივარებს მაღლა ქერია.
 წინ ფოსტის ყუთი ჰკილია,
 ვაქვს წერილებს შრიალი
 და ყოველ წუთში აქ არის
 ფესტალიონის ტრიალი.

გაზეტის კითხულობს ამ ქოხში
 ამ არე-მარის გრია;
 ვინ განდა აქ რომ არ ნახით, —
 ემაწვილი, თუ ვინღ ბერია;
 ვარბე მუშაბანდის აქვს
 ვარზებურ მაღალ თაღებით
 და არე-მარე მოცული
 ეღებებს მსგავსი ბაღებით.

შესმატკილებით მუშაობს
 გამგედა კულტკომისია;
 (ინიჭომ არის კიდევაც
 ვერ მიღის საქმე მისია)
 აქ დარბის: ავტომობილი,
 ფიქრონი და კარეტა.
 იმთაი შიშით ურემი
 გვიღარ გამოდის ვარეთა.

გამომეღებია, რას ვსხვადავთ
 ოთხ მიჯგუზე სამკითხველოსა,
 ის წაიჭყედა, რომ ახლოს
 იქ ვინმემ დაახველოსა...
 თხები თოჭრუმას თამაშობს,
 ბუნჯეს იკეთებს ლორები;
 და სიბინძურეთ ნავცისა
 დამდგარი მთელი გარები.

ისევ შენთან ვარ, ტარტაროზ,
 შენი ერთგული „ხელიკია“;
 (თუ ვახოსეს) შენთვის საკბილო
 არას ღროს არ დამიკლია.

ეხლა კვლავ გამოზაფხულდა
 გახურდა ჭკუის საღარო,
 და მეც მსურს ძველი ჩონგურითი
 მოვიდე, მოგესალამო.

ტუბილუჯში შენი ჩანგალი
 ატყობილდა ნეგვირია;
 რომ ოდნებ შემაშუბუქოს
 მუყებოს გასაქრია.

შენც, თუ კი ჩამობრძანდები
 ბახალის დაივლი ფეხითა,
 იქ საამური სუნეი სდგას
 გზები სასევა ნეხეთა.

მრავალდ იხილავ მიკიტრებს;
 გამაშობს და ღლიანენებს;
 ისინი ფლობენ, ტარტაროზ,
 ტუბილუს არე მარესა.

იყო დრო, როცა ტუბულუჯში
 გვეჩვენა ჩვენ სამკითხველიცა,
 ჩელ-ვაეთა ვენების საღვრეთა,
 და ტირობის სამლოცველიცა.

დღეს იმის კარგებ ამშვენებს
 ბოლქობი ახალ მოღისა.
 აივნის ირგვლივ ბრძანებლობს
 ლორები მრავალ მოღვისა.
 მაგრამ რა უნდაეს:—ეს ნაკლი
 ვარც ისე დიდ რამეა.
 გახსოვი რის მაქნისია—
 „ეროლოთი დღე და ღამეა“.

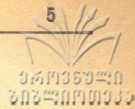
ტარტაროზ, რაკი იხილო
 ტუბილუს ბაზრის „მშვენება“, —
 სატარტაროზო არქივში,
 ინებე გადაშენება.

ჯერც იკამარე, ტარტაროზ,
 მეშველი მოგვრე მრავალსა;
 თუ კი გაივლი „დრუნინთა“
 სულ მადი ვერითი სავალსა,—
 ჩვენ საბარებებს ვიხილავთ
 და შავ ვეირანის მუშებსა;
 შენ ჯავრია, ნუ გვაქვს, იქ მრავალს
 მე მოვიანახავ მუშტრებსა. „ხელიკია“

ტანგო.

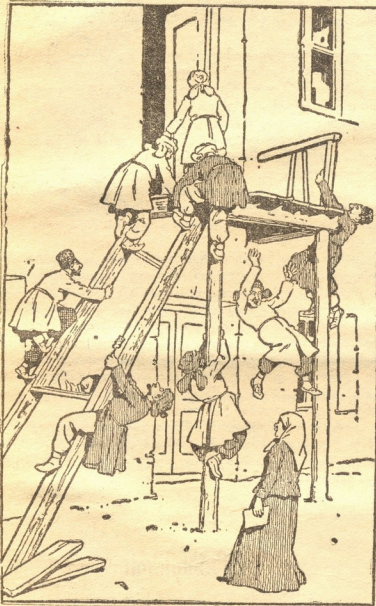
ოხტომესპირელი.

„თემკომის კიბე“

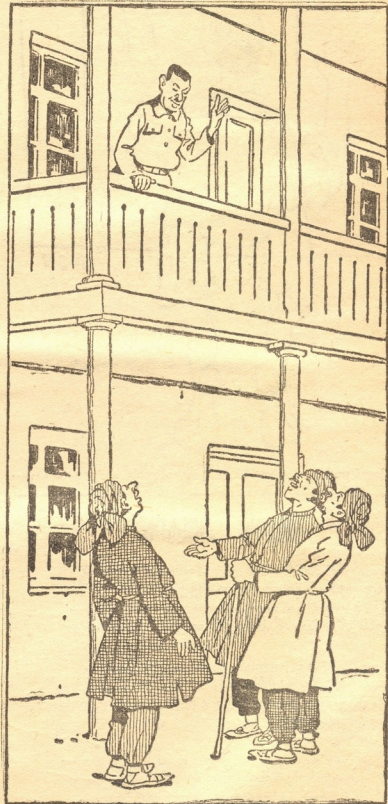

ნაჯივების თემკომი მეორე სართულზეა მოთავსებული. შენობას დანგრეული კიბე ჰქონდა; გლეხები ძლიერ-და ადიო-დენ ზეით... ეხლა ის კიბეც აღარ არის... თემჯგომარე მამალავით ზევიდან გადმოდგება, გლეხები კი ქვეშიდან ასა-ხიან თავის გაჭირვებას...

თემკომის თემჯგომარესთან სალაპარაკოდ საუბროა გაყვანილ იქნას ტელეფონი, რომელიც უფრო იაფი დაჯდება, ვიდრე კიბის გაკეთება*) მაუჭერი.

თუმცა ზევით ახვლა არის გასაუბრო:
დაცემი ძირს და დაგემტვრევა ცხვირი,—
(მარტო ცხვირი რაა, კბილიც ჩაგემტვრევა...
ცოტა არის ვანა ასეთი შემთხვევა?)
მაგრამ საქმე ითხოვს ნახვას თემჯგომარის, რომელიც რომ ზევით მეფესავით არის.

კიბეც აღარ არის... და ზევიდან გლეხებს ჩვენი თემჯგომარე ისვრის წყრომის მენებებს...
გამოსახა: სიტუვა თქვენი აქ არ მოვლის...
ტელეფონსა დაჯდება—არ ვიცი კი როდის.

*) ალბად თემკომის თემჯგომარე „კარგად ატარებს“ მომჭირნობის რევიმს და ამიტომაც არ აკეთებს კიბეს.

ორი გვირი

სად, სკრა

ხელის გავითი-წინ!წინ!..

ხოლია გავარწყვავა მია სინოს
გინსა სიტყვა ყინსა.
ყურით ყურ

წინ

ბიონკარი:—კოლის მასწავლებლის სიტყვა არ

ახალი „პესია“

სოფელს გორისას შეიპყრობდა ჩუმი სიბნელე,—
მესსიად რომ არ მოვლენოდა ჭკუთ თოდაძე,
ის არის ხალხის განათლების ძღვეის სიმბოლო,—
საქმეებს აწყობს, აწესრიგებს თავის მოღაზე.

მრავალი წლები იძლევიან ერთს კაცს ნიჭიერს...
ჭკუთ თოდაძით იმაყებს, ვიცი, პოეტით;
თუ ის გვეყვოდა ჯანით მთელი ჩვენ რაღა გვიჭირს!
ასაყავებლად მოგვევლინა თითქოს დაკეთით.

სასწავლებელში თუ კი მიხვალთ და მას ეწვევით,—
თქვენ გაგაკვირებს მისი ქცევა მოწაფისადმი;
თქვენ მისი შრომით სიხარულით ცას დაეწვეით...
იტყვი: „ასეთი პედაგოგი არის თუ სადმე!“

მე ასეთ მშრომელს მსურს მიუძღვნა ძღვენი: პორტ-
ფელით

გამოუგზავნი,—გადაეცი „ბრატეც“ ტარტაროზ...
სახლში და კარში დარს-ავდარში ეჭირის ხელით...
არ დაეკარგოს, ჩემს სასსოვრად მუდამ იტაროს...

ფილსფორ

ბესარიონი: კოტეს გამარჯვება ყველა მუშაორების
წინააღმდეგ.
კოტე: გავიმარჯოს, ჩემო ერთგული ამხანაგო ბესა-
რიონ.

ბესარიონი: იცი, კოტე, რას გეტყვი? შენსთანა სა-
ხელგანთქმული კაცი არ იქნება არამც თუ რკინის-გზაზე,
არამედ მთელ ქვეყანაში.

კოტე: ეგი მართალია, ჩემო ბესარიონ,—მუშაორებს
კი ვუტრე დედა; მათი ჯგერო კი მოვიფარე; ყველაფე-
რი საშუალება კი ვიხმარე მათ წინააღმდეგ რაც კი მიხერ-
ხდებოდა.

ბესარიონი: მეც იმითმ გაქებ და მთელი ქვეყანაც,
რომ მაგისთანა ყოხალი ხარ. ვერ მოვიგონოთ მარმანდე-
ლი ამბები: მუშაორი უხალავი, რომ არ გაქცეულიყო, იგი
შენი დანის წყურს იგემებდა.

კოტე: მართალია ჩემო ბესარიონ, გამეჭკა, მაგრამ
ისეთი „დანოსი“ მივეცი მის შესახებ დრ-ს და დნ-ს, რომ
ქვეყნის დამქცევად მივანათლე.

ბესარიონი: ეგი, მართალია, მაგრამ მე, ონფურს და
კარაბეტას, რომ შენთვის მომზება არ ვაგვეწერა და სულ
ტყუილები არ გვეჩვენებია, მარტო შეს გერაფერს გახდ-
ბოდი შენი ცარიული „დანოსით“,—და ის მუშაორი დღე-
საც აქ იქნებოდა.

კოტე: რა გენა, ჩემო ბესარიონ, ვაის „გავეყარე და
უსი შევეყარო, რომ იტყვიან, სწორედ ისე ითქმის ჩემზე...
იგი ერთი მუშაორი გავაძევე, მაგრამ მეორე იმაზე უაღ-
ეს ყოფილა დანა კიარა. ხანჯალიც კი ვიხმარე, მაგრამ
მინც ვერ შევაშინე და კიდევ უფრო უარესი დამიწერა
გაზეთში... ეხლა არ ვიცი რა გენა.

ბესარიონი: რკინის გზაზე, რომ მსახურებდეს, მაშინ
ისეც „დანოსი“ და ცრუ მოწმეები გასჭრიდა; მაგრამ რომ
არ მსახურობს! ეხლა კი რა ვითხრა; ისეც შენ თავი უნდა
დაანებო მეჭრათაშობის და ლოთობის.

კოტე: არ შემიძლია ჩემი ოცი წლის ჩვეულება ასე
უცხათ მივატოვო. რამდენიც უნდა მჭერონ ვაზეთში,—
მეორე გაყვოვლების აღმინისტრაცია მინც ჩემი მფარ-
ველი ანგელისია.

—იანი.

სოფანიანი

აღმასკომი გვყავს ქმუხლი:
ენაო-ვარლამი ძმებია.
სილათას ძიღმა შეიპყრო—
არ გააკეთეს გზებია.
სოლოს შენაზა დაიწყეს,
გლუნების შრომა დილია.
მაგრამ, ეჰ! სკოლა რად გვენდა,—
ყუღუხსაც არ აქვს ხიღია.

ქალაქლდე შვი არის გლუნკომი,
სწერია შვი მეღსილია.
ბიჭორი რაღას აკეთებთ
ბეგრს რომ ტრაბახობს ენითა?!

გლუნკომს რომ საქმე ბეგრს აქვს
გლუნებში საკეთებელი,
ეს იცის ღიღმა, პატარამ,
და რა აქვს სავეღრებელი...
წარმოში რომ შევიჭამეს
რაღაც სულ ორი ათასი...
არც გვეყვის:— გლუნკომს გლუნებში
რომ არა ჰქონდეს აწ ფასი. კიკია.

—

სამბრადია. სანარკო შემსახურის შემწერების
გაშ. დავაშ

დაწინა: აი ხომ ხედავ, ჩემო ოტტო, ჩვენ ორი კვირა ვავიწროვებ ვისხედით და ვინვარისობდით თუ რამდენი მოვბედილი: აქ კი მომატებია თხოვლობით.

ოტტო: მე რაა—ჩვენ წუ ვინვარისობით.—მაგათ მივანდით და თვითონ ინვარისობ.

დაწინა: მართალია, რაღა ჩვენ ვიტყვით თავი; დეე შ. ს. ს. იმდროისთვის, და ჩვენ მაინც არ დავამტყიცებთ მაგათ შესწორებას.

„მოჭირნეობა“

თავმჯდომარე (მდივანს): რა არის დღის წესრიგიში? **მდივანი:** (იღებს ქაღალდს და კითხულობს) მუშაკელ სტუდენტის განცხადება: თხოვლობს ათ მანეთის დახმარებას გაჭირვების გამო...

თავმჯდომარე: ვინაიდან ესლა ტარდება მოჭირნეობის რეჟიმი, ამიტომ უარი ეთქვას (აწერს უარყოფით რეზოლუციას). **მეორე საკითხი რა არის?**

მდივანი: საბავშვო ბაღის განცხადება დახმარებისათვის ეხოს და სახურავის შესაკეთებლად. **თავმჯდომარე:** უარი ეთქვას ამვე **მოჭირნეობის რეჟიმის პოლიტიკის მისაზრებით.** (ცველა თავს აჭყებს ნიშნად თანხმობის).

მდივანი: კიდევ არის ერთი განცხადება? **ვამკობის წევრი...** თხოვლობს ჯამაგირის მომატებას, ვიაიდან მას არ ჰყოფის ის ასორტივი მანეთი, რომელსაც იგი ღებულობს.

თავმჯდომარე: მე ვფიქრობ, აშხანაგებო, რომ გამგებობის წევრები იმდენი ჯამაგირი უნდა მიიღოს, რამდენიც მე... ამიტომ მას აუცილებლად უნდა მიემართოს ჯამაგირი... მე მგონია: თქვენ არ წახვალთ ამის წინააღმდეგ! დაბა! მიგებარს...

გამგებობის წევრს მოუმატეს ჯამაგირი.
გულდამწვარი.

ქე-რო-ივის (ფლოია) პირველად ჩვენს მართანეს ვესტუმროთ, გლეხკომის თავმჯდომარეს; წისქვილი ვნახავთ უფოლ ვარშოვება მარხა.
ქალს ვუბნება: წუ ჩქარობ, ბევრი არ დავაღონდება; შენ გენცვალის, მარჯუნ, მთელი გლეხკომის ქონება...

დარიღა წუ გაქეთ,—ბევრს ვერაფერს ანაცვალბეს გლეხკომის ქონებას რადან ასეთ თავმჯდომარეს აღარაფერი დარჩებოდა შენახული, ამდენხანს გამაოთუყვანდა წირვას.

მაინის ლირექტორზე გვეწერო, რომ: რასაბტანობას ჩემულობს, „სხეცია“ ძლიერ მგვარი...

ისეთ დღეს დავაყენებთ, რომ: ყალყზე დაუღღეს ჯავარი.

მატარა ბიჭის (სულსა) ვერაფერი ნიჭია. ირახის და ტარტაროზის მონათესავეს (ცორი) ყველაფერი კარგია, მაგრამ ჩვენ არ გვარგობა,— (ჩვენთვის მეტი ბარგია).

უტყუარს (ქუთაისი) ზოდისუხი იხილით. უკაცრავად ვარ, ტარტაროზ, შე თქვენი კიდევ მრცხენია, რადგან დიდი დრო ვავიდა რომ არა მომიწვია...

ნიტრევი ასოკო არ მოგეწერათ. სირცხელი არ მოეწერა კი არ არის, არამედ ასეთი წერილის მოწერა სირცხელია.

მატარა მეფთვალურეს (ზუგდიდი, შუა-ხორცა) ზოგერთსა ბოლი დროსა დეემართა რაღაც ხენი მგინო ყველა უნდა იყოს ამ ქალებთან მონახუენი...

მევი წუ შეგებარებათ: უმჯველად მსახე იქნება. ჩვენ მივიღებთ ზომებს, მაგრამ სანტეროესოა ვიცოდეთ: ადგილობრივია ხელისუფლება ხედავს თუ არა ამას?!

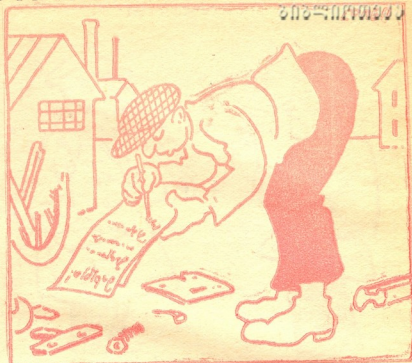
ძველს (დიდი-ჯობიში) ალბად თქვენც იცით, თუ რა არის შეველი კარგი!

იღად ურრადლებთ ემევაა სანტარლო სექცია: მგარამ რა ჰქნას, რომ არა ამქმ ბაზრის სახევადა ცოცხა.

ბი, მავავე მიხნით—სანტარლო შონასრებით ჩვენ თქვენი წერილი გოდორში მოვითავსეთ... ჩვენ ეს ადვილად შეგსვლით, რადგან ვცხებს ცოცხი, რომელიც არ ჰქონებია თქვენს სანტარლოს.
(ჩვენს შტოს რომ ესთქეთ, ყოვლის უმაღლეს მგანარ სანტარლოციდან უნდა გასუფთავდეთ და მხოლოდ შემდეგ შეიძლება ბაზარში სისუფთავის დაცვა.

„ჩვენნი კორეზი“

საქართველო
ბიზნისი

მუშკორი:—ნათქვამია—ერთი ვინტიც რომ მოაკლდეს შიგლი მანქანა ვეღარ იმუშაებსო. აჰ ვინტიში კი არა, ქარხანას ადმინისტრაციის ყურადღებაც აკლია და მივივრის—ან როგორ შეზაღბს მანქანები?

სამხორი:—ვეღარ ვაფიგე—კალმით ამოვიღო თუ ცოვებით ამ „ბორში“ მოცურავე ხოქო?

ახკორი:—მღვდელი და დიაკონი! დიაკონი და მღვდელი „ტარტაროზმა“ იხსნას ამათი „სმიჩისაგან“ სოფელი!

ტარტაროზკორი:—ყველა მიწყვია კალათში. —ეპარები, მღვდლები, ბერები; მაგრამ თუ შეგზვდა—გუამდით არც სოვდგარს მოვეფერები!